

La voia întâmplării

Trei frați gemeni venețieni de C. Mazzuzzi. Teatrul „Ion Vasilescu” din Giurgiu. Data premierei: 7 martie 1989. Regia: Ion Lucian. Scenografia: Monica Pascariu. Distribuția: Mircea Crețu (Zanetto), Aurelian Napu (Geronte), Ovidiu Gherasim-Robu (Scapino), Andrei Peniuc (Arlechino), Mirela Nicolau (Angelica), Anca Alecsandra (Argentina), Sanda Maria Dandău (Eleonora), Aurelian Napu (Judecătorul), Cosmin Crețu (Băiatul, Guardul), Vasile Horciu, Florin Drăgănoiu (Guarzi).

Nelămurit este spectacolul **Trei frați gemeni venețieni** pe scena teatrului din Giurgiu; nelămurit și neimplinit atât regizoral cât și actoricește și scenografic. Neîmplinirea concepției regiei se vedește încă din distribuție care, cel puțin în parte, are caracterul întâmplătorului: un Arlechino prea masiv pentru a încerca măcar o bufonadă, în persoana lui Andrei Peniuc, două roluri repartizate aceluiași actor, fără a se urmări vreo necesitate de ordin artistic (e vorba de Geronte și Judecătorul repartizate lui Aurelian Napu), în fine, un guard cu mustața cit graurul e de efect cel puțin straniu, nu comic, cum probabil s-a scontat, în persoana copilului Cosmin Crețu. Impresia de improvizație pornește, așadar, din distribuție și ea se amplifică urmărind jocul actorilor. În cei trei frați Zanetto, actorul Mircea Crețu portretează cu vervă, dar cu mijloace simpliste. Tripla personalitate a gemenilor ar fi trebuit realizată prin schimbarea grimasei sub aceeași perucă, ori actorul schimbă perucile și exagerează grimasele, alterând atât de mult înfățișările gemenilor, încât uimirile lui Arlechino că-și vede stăpînul atât de schimbat le întâmpinăm cu neîncredere. E drept că Andrei Peniuc pare a nu crede nici el în ce spune, căci în mimica actorului nu vedem nici o transformare; e un Arlechino atât de liniștit și de exterior rolului, încât jocul în vervă al lui Mircea Crețu în ipostaza fratelui cel prost îl înregistrăm ca a fi cel puțin exagerat.

În Geronte, Aurelian Napu poartă o mască în care vedem ceva din Donald-rățoiul; măști specifice poartă și Arlechino și Scapino, punându-ne în incurcătură, fiindcă spectacolul nu are nimic carnavalesc. S-a dorit a fi mai degrabă în registrul burlescului, cu unele note de realism, pe care le înregistrăm în jocul Sandei Maria Dandău, în Eleonora, soția ultragiată, al Mirelei Nicolau în Angelica sau al Ancăi Alecsandra în Argentina, hanșița interesată. La limita burlescului se situează, prin joc, Aurelian Napu și mai cu seamă Ovidiu Gherasim-Robu, ce introduce în consens cu masca și o notă clovnească. Și, parcă în dorința de a augmenta acest „malentendu” al interpretării, scenografia așază un mobilier vechi, bogat în catifele, între panouri moderne, lipsite de personalitate.

Constantin Radu-MARIA

Elemente hazlii neexploatate

Bădăranii de Carlo Goldoni. Teatrul Național din Tirgu Mureș. Data premierei: 19 iunie 1988. Regia: Kincses Elemér. Scenografia: Judit Dobre. Distribuția: Vasile Vasiliu (Canciano), Elena Jitcov (Felice), Traian Costea (Contele Riccardo), Dan Glasu (Lunardo), Livia Gîngulescu (Margarita), Mihaela Rădescu (Lucietta), Al. Făgărășan (Simon), Iolanda Dain (Marina), Dan Ciobanu (Maurizio), Eduard Marinescu (Filipetto).

Am aplaudat nu o dată originalele vizuiale scenice ale regizorului Kincses Elemér. Am aplaudat-o și pe aceasta, în care, metamorfozându-l pe Goldoni, a dat alte sensuri Bădăranilor, dar aplauzele au fost mai reținute, întrucât am încercat și unele insatisfacții. În concepția sa, regizorul îi vrea pe eroii goldonieni într-o grotă (ajutat și de scenografia Juditei Dobre), în care intră aproape în patru labe (însoțiți de un cores-punzător colaj sonor), îi vrea primitivi, semisălbatici, iar bădăranii lor o vrea grosieră... Și reușește, astfel, să realizeze un spectacol inegal, cu puține valente